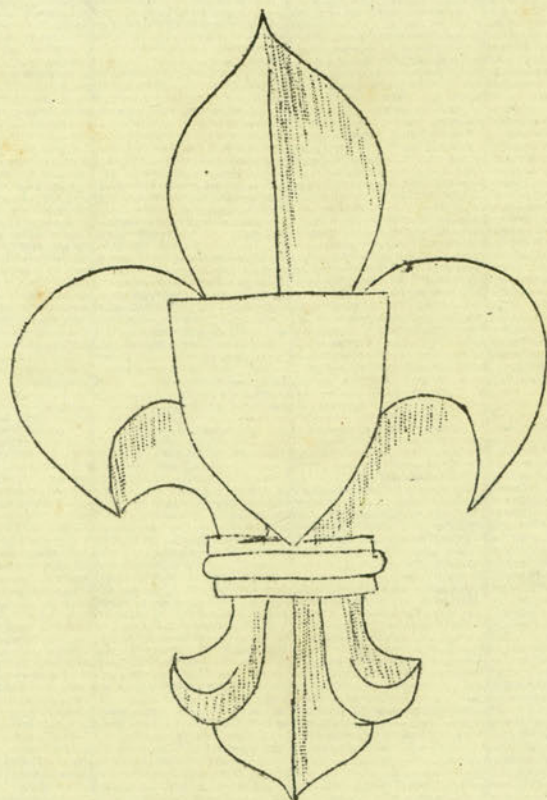

SCOUT

II.

1st SLOVAK GROUP BOY SCOUTS' MAGAZINE

3

DUGI PUT

STARA SKAUTSKA PJEŠMA

Naš je dugi, dugi, dugi put,
iz tudjine doma kad se kreće,
ravnoj cesti nigdje kraj,
svud nas prži sunca sjaj -
naš je dugi, dugi put.

Noge paz'te,
hopla hop, hopla hop,
evo naš gle!
čvrsto gaz'te,
hopla hop, hopla hop;
već smo blizu njoj.

Naš je dugi, dugi, dugi put,
iz čudjine doma kad se kreće,
ravnoj cesti nigdje kraj,
svud nas prži sunca sjaj -
naš je dugi, dugi put.

Naš je dugi, dugi, dugi put,
ali mene doma zlato čeka,
a čim stignem u svoj dom,
cjelov dat ću zlatu svom;
liep će bit taj dugi put.

Put

Pao je snijeg i zameo sve puteve. Pred putnikom prostrla se ravna bjelina. Iza njega ostaju stope. Putokaz za onog, koji će poći za njim. Taj će već imati jasniji put, zaortanu stazu i kretat će ohrabren, što je netko već prije njega tuda prošao. Netko je moramo krenuti - Prvi!

Nekoć je zemaljska krugla bila planet, koji je jurio prostorima svojom stazom - ali na njemu nije bilo puteva. Bila je to nepregledna džungla bezličnih prostora, obraštenih stabli-
ma i džungles, pokrivenih vodom. I onda je krenuo jedan čovjek, za njim drugi i treći... I tako su nastajale staze, putevi i ceste. Neprimjetno se je razvijao život, koji je spajao.. Put nije mr-
tva sastojina zemaljske površine, ako po njemu putnik kroči k svo-
me cilju.

Put i cilj - to su dva nerazdruživa i nerazdvojiva pojma. Bez cilja nema puta, jer ako nemamo cilja, kuda ćemo ići!

"Pa bilo je pojedinaca, koji su na sumce putovali, bez određenog cilja, morem i kopnom. Oni nisu imali cilja!?"

O, ne! Baš su oni imali jasan i određen cilj. Oni su ot-
krivali puteve! Oni su bili pioniri, počevši od onog poludivjeg
Tarzana u prašumi, od Rimljanina, što je shvatio poziv vremena i
gradio ceste učinivši na taj način Rim središtem svijeta kroz ti-
sućljeća (-svi putevi vode u Rim -), preko Kristofora Kolumba i no-
dernog polarnog istraživača Amundsena do snionih sanjača, što stva-
raju osnove o putu u svemir, na Mjesec, na Mars, na zvijezde.

Prvi je Ikar na žaru sunčanog svijetla opržio krila i
pao. Jules Verneovi snovi o novim, još neotkrivenim putevima, pa
nakar to hile i svemirske staze, pomalo se ostvaraju. Možda će se
i potpuno ostvariti! Čovječanstvo će naći nove nazive za te svoje
zračne ceste. Jedno je sigurno: i to će biti putevi. Često naziva-
no i one, što pronalaze nove metode rada, nova sretstva na području
znanosti, otkrivačima puteva. Puteva da cilja, do znanja, do istine.

Danas ima mnogo puteva. I uvijek se pronalaze još i novi!
Po kojim stari nestane, zaraste ga trava, pokrije vulkanska lava, iz-
briše vrijeme i zaborav.

Svi smo mi putnici, putnici života! Tražimo put, kojim ćemo
ići. I ako katkad skrenemo s puta, ako izgubimo smjer, uvijek ga iz-
nova tražimo. Možda ga i nađemo. No po gdje koji se putnik za uvijek
izgubi, jer je predaleko skrenuo i ne zna više naći povratak na put.

I ideologije su putevi. Imaju svoj cilj i svoju stazu.

Nisi li i ti jedan mladi Heraklo na raskršću, koji ne zna
bi li krenuo onim glatkim klizkim, laganim putem do ispraznog učinka
ili trnovitim, kamenjem posutim putem, koji vodi do uzvišenog cilja?!

Nekoć jahaju Tri kralja, tri istočna mudraca tražeći Boga,
tražeći Istinu. Dug i naporan bio je njihov put, ali su imali cilj,
a put im je pokazivala zvijezda.

Danas čovječanstvo mora poput tih Triju kraljeva i mudraca
izabrati put do cilja, što ga pokazuje zvijezda prema skromnoj be-
tlehenskoj štalici. Tako se rodio onaj, koj mu gromki glas još i danas
ori prostorima neizbrisivom, neuništivom snagom: ja sam Put, Istina
i Život!

I naša je dužnost, da podjemo tim Putem istine u Život.

DVE POTI STA

"Mladina na razpotju" je bil naslov članka, ki sem ga pred kratkim bral v nekem švicarskem tedniku. Članek prikazuje dilemo današnje nemške mladine, ko stoji pred vprašanjem: ali po poti materializma v prepad ali pa z življenjskim idealizmom v lepšo bodočnost.

Članek omenja vplive, katerim je izpostavljena današnja mladina v Nemčiji in navaja na eni strani silno močno propagando sedebnega materializma, ki ga prikazuje kot višek sreče v svobodi, enakosti in tovarištvu, kot veliko iskani raj na zemlji. Na drugi strani pa stoji pred to mladino živa slika velikega rajha, ki se je v tako kratkem času spremenil v pogorišče in razvaline. To dejstvo sicer zadržuje mladino pred novimi sanjami o rajju na zemlji, vendar pa jim ne nudi nobene nove ideje, nobenega lepšega življenjskega programa. Zato se pisec s skrbjo sprašuje, kam se bo obrnila ta mladina, ali bo našla pot iz te teme, ali pa bo šla za fate morgano zemškega raja.

Tudi mi smo prav za prav vsak trenutek na razpotju toda morda že dolgo nisno pomislili na to, da sta dve poti v življenju, tenveč živimo tjavdan.

Ena pot je danes zelo vsiljiva. Zanje propagira skoraj vsaka črka na kloksu, na oglasnih deskah, v knjigah, filmu, gledališču. To je pot materializma, ki obljublja raj na zemlji. Ni samo tisti materialist, ki je pristaš političnega materializma. Materialist je vsak, ki daje prednost telesu in telesnim užitkom. To je vsak, ki mu je smisel življenja uživanje. V družbi življenja po teh načelih nujno rodi socialne krivice, ker močnejši vedno izrablja šibkejšega.

Na drugo pot pa kaže mnogo manj vpijočih kašipotov. To je pot življenjskega idealizma. Ta priznava poleg telesa tudi duha, ki nas dviga nad žival. Prav osnovna lastnost idealista je, da vidi v bližnjem res človeka. Tudi njemu priznava pravico do življenja, zato se odpoveduje vsemu, s čimer bi storil krivico sočloveku. Ta pot je torej pot zdržnosti in odpovedi. Človek, ki se drži te poti, je v družbi tvarec miru. Mir pa prinaša posamezniku in družbi srečo in blagestanje. Nasprotno pa materializem nikdar ne more prinesti miru, ker pripelje med posamezniki kakor med stanovi in narodi do ostrega boja za čim večje vžitke. Taka družba propada na eni strani v izživiljanju, na drugi strani pa v pomanjkanju in uboštvu.

Ne bi bilo prav nič čudnega, če bi v takih razmerah izgubili čut za presejo dobrega in slabega. Toda zadnja svetovna katastrofa je tako globoko segla v življenje nas vseh, da smo lahko sprevideli pogubno pot materializma.

Nemška mladina je razočarana nad materializmom, ker je ta nemški narod pripeljal tako daleč, da se je morda odločila za idealizem. Mi pa smo bili prevarani v svojem idealizmu. Toda stari bi usodno napako, če bi sedaj krenili s poti idealizma na drugo pot. Naj bo tudi nam v svarilo rajh. Če se v nas vzori

obločeli, zrušimo spet v sebi vse nagibe, ki se nas nekoč nagnili k temu, da smo se odločili za to pot. Tako bomo mogli vztrajati do konca na poti, na katero smo stopili.

Še smo mladi, a čudna mladina bi bili, če bi v sebi ne čutili volje do življenja, pripravljenosti za žrtve in odpovedi, ne imeli smisla za lepoto in moči za boj. In tudi resnosti življenja se moramo sedaj še bolj zavedati, še bolj čutiti odgovornost do sebe, do naroda in družbe. Vsak izmed nas ima svojo življenjsko nalogo. Zato ne zapuščajmo poti življenjskega idealizma.

ROGAČ

V DOBRIM LJUDEM

D

Dan se je rodil. Sedela sva na veliki, sivi, hladni skali. Pod nama je zijala črna grapa; zdelo se nama je, da uhaja mrak in da beže zlohotne sence tja nekam vanjo. Vso dolgo pot so naju morale te črne, čudne, breztelesne postave. Sedaj gredo, beže.

Molčala sva: nič si nisva dopovedovala svojega zadovoljstva. Obraz je bil truden, oči zaspale, napol priprte. Povedale bi bile marsikaj, pa se jim ni ljubilo. Molčale so kakor besede in misli. Včasih sva se ujela s pogledi, pa sva spet jih umaknila; tako zelo sva se zdela podobna drug drugemu. Redke, naveličane, ponavljajoče se misli so prodirale iz onega v drugega.

V grapi je klohotala voda. Ptičje petje se je gubilo v ušesih kakor večno tikotanje ure. Nič več nisva čutila teh vednih, neznatnih opominkov življenja. Tudi slovesnosti nisva čutila nobene v tem svečanem gozdu.

Sonce je ponežiknilo na vzhoju, ki je bil poln svetlih, nakodranih oblakov. Spomnil sem se drobnih pšeničnih žgancev.

- Bi jih jedel? - sem dejal tjavdan, ne da bi pričakoval odgovora.

- Bi! - Kaj?

- Žgance! - Bistvo sem razprl oči, da bi ga bolje videl ob nenadnem spominu na žgance. Maks je za šalo hlastnil z usti kakor pes za muho. A se ni nasmejal. Globoke, temne črte so mu znova sedle na trudni obraz. Potem je povetil oči in se, kakor prej, topo zazrl predse. Mislil je na žgance, morda samo na sklede od žgancev. Bila sva neizmerno lačna.

Tri dni sva bila tavalč po črnih hostah, se izogibala jas in lazov in stikala za bližnjicami. Ljudi nisva srečala nikoder, razen nekaj prestrašenih otrok z malo jagodami v lončkih. Spraševala jih nisva, ko so jih nabrali, čeprav je bilo borovničevje povsod prazno, kjerkoli sva hodila. Plašne srna so naju

vznemirjale. Včasih sva od daleč poslušala cingljanje kravjih zvoncev in si želela sladkega mleka. Sedela sva, grizla zajčjo deteljico in požirala skopo kiselkasto slino. Potem sva poiskala potoček, legla po dolgem, naslonila lica na kamenje in si z glasnim srkanjem gasila žejo in želje. O, koliko je bilo želja! Tako pobožnih in tako skromnih! Pot pa je bila trda, s sto nepotrebnimi, a vendar potrebnimi ovinki; hiše v dolini ali samotne kmetije, ki sva jih opazovala od daleč izza debel ali iz grmovja, so imele pust, zastirta okna in zaprta vrata. Psi so naju že od daleč obganjali. Negostoljubna zemlja, sva si mnogokrat grenko dejala. Morda nisva prav sodila, a vendar.

Misel se je zataknila in obtičala. Prvi žarki vzhajajočega sonca so prebodli razmakline med bukovim zelenjem; po listju so zatrepetale ognjenordeče lise. Občutila sva toploto in se zganila. Potem sva se premaknila na svetlo jaso, prepodila srno, ki je kakor rdeča raketa skočila v gozd, si pogrnila vlažno odejo in legla vznak. Na izžeta lica se je prilepilo sonce, oči so se zaprle same od sebe. Misli so postale sanje.

Tako sva spala do poznega popoldneva.

Sonce se je skrivalo nekje za vejami visokih smrek in se iskrilo skozi nihajoče igličevje. Maks me je prebudil z lahno kretnjo z roko. Poltiho je govoril, nekako hripavo; skoraj sem se ustrašil njegovega nenadnega glasu.

-Greva, ne? -

-Dalje? Se ti zdi, da bova še znogla? - Pred očmi mi je zaplesal gozd; kopasta Peca se je zazibala nekam nad smrekove vrhove. Zamizal sem in se naslonil na komolce. Zvrtelo se mi je. Veliki repi drobnih, svetlikajočih se isker so plavali nekje v modrikasti temi. Potem so iskre dogorele, tema je osivela. Čez pol minute sem ogledal Maksa kakor prikazen. Stal je pred menoj in čakal odgovora.

-Ne morem, - sem šibko dejal. - Viš, megli se mi pred očmi. Nisem pričakoval sočutja. On je bil prav tako slab.

- Ko sem vstal, sem klecnil in obsedel. Komaj sem se dvignil, - je rekel.

- Torej ne greva nikamor, - sem prisiljeno izgovoril. Daleč, nekje na severu je pokalo.

- Kaj praviš, kje sva sedaj? - Iz gozdov, ki sva brodila skozi dolge tri dni, nisva mogla niti dobro uganiti, kje je sever. Ponoči pa so nama veje zakrivale severnico.

- Misliš, sva že na Koroškem? -

- Sva, pravim, da sva! Ničvrag! - hotel je še nekaj reči. Potem je čakal, da mu pritrdim. Vsaj z očmi.

- Recimo, - sem nejeverno odgovoril.

Spodaj, globoko spodaj so se pasle krave. Zvonec jih je izdajal. Medenj se je mešalo razločno otročje vpitje. Pastirčki.

- Tu doli je kmetija, dlje tako ne moreva. Poprosiva za žgance in za mleko. Nedelja je, ne bodo nama zaprli vrat...-

- Pa res, nedelja je, - se je spomnil Maks. Potem je bil nekaj časa tiho.

- Ampak kaj hudobnim ljudem nedelja! Saj je ne poznajo!-

- To je ravno vprašanje! Ko bi vedel človek, da so dobri ljudje toč doma. Ampak jaz bi rekel, da so. Kako naj bo

hudobni v tej odmaknjenosti? Zdi se mi, da sva že dovolj stran od velikih cest in od železnice. -

- Misliš? Dolgo že hodiš. - je modroval sam pri sebi in grizel suho iglo. Nekaj časa sva še sedela in poslušala zvonice, ki so zvonili v dolini na vratovih krav vodnic. Potem sva se nenadoma, molče odločila.

- Bog daj, da bi bili dobri ljudje! - so molile še lačne misli. S težavo sva se dvignila, se otresla birk in igel in odšla počasi navzdol. Bližala sva se cingljanju. Sredi pobočja, na poseki sva počivala. Pred nama je stala Peca, še bolj mogočna kakor iz gozda, kjer sva poprej ležala.

Oba sva mislila na pravljičo o kralju Matjažu. Pod Peco spi in ko se mu bo brada sedenkrat ovila okrog mize, bo udaril s svojo vojsko iz gore. Tedaj bodo lepši časi. Zlati časi morda. Bog ve, če jih dočakava?

- Da, če dobiva žgancev, mlečnih žgancev.... Ugibala sva in strmela v pravljično goro. Nič bi se ne čudila, če bi se tisti trenutek spustila lestev izpod nebes in bi šla po njej. Ne, to ne bi bil čudež. Nebo vrh Pece je vendar čisto nizko, za pe-danj na videz.

A čudeža ni bilo. Strmela sva v spokojno črnino gozdov in v mehke, zelene rute pod njimi. Tako naju je vabila tista zemlja! Oči so počivale; v zraku, polnem rumenega soja, je bil mir. Svečan mir vse okrog. Blagoslov.

Maks je globoko vzdihnil. Čez čas sva vstala. Pastirčkov sva se ognila. Prišla sva pred odprta vrata ograde.

- Dober večer, - sva pozdravila staro mater pri ovcah.

- Sva že na Koroškem? - Neizmerno na nama je mudilo. Najraje bi ji odgovor iztrgala iz prsi. A stari ljudje govorijo počasi, pa zatrdne.

Stara mati je pokimala in predla dalje. Pokazala je k hiši.

Tri dni sva bila domovala pod milim nebom, tri noči sva spala z luno na jasah neznanih, visokih gozdov. Tako visoka je bila tedaj najina streha, da se je skoraj nisva več zavedala. Nebo. Sedaj pa sva spet stopala čez ožgani, nizki kmečki prag. Čutila sva toploto, ki je prihajala od znotraj. Samo pozdravila sva in stala. Le oči so prosile.

- Ali naj povem svojo zgodbo o hudobnih ljudeh? Ali ne? Bog ve, če bi jim bilo prav....

Pa naju je prehitela gospođinja -

-Odkod?---

-Tam čez, izza gora, od daleč... -

-Pa tako sva lačna....Ali.... -

-Kar sedita!-

V kotu, polnem žlahtnih odtenkov večernih senc in umirajočih žarkov, z lepo pogrnjeno mizo, so sedeli dobri ljudje. Dekleta in fantje in stric, stari in mladi. Vse po vrsti sva pogledala, potem sva vzela stole. Preden smo izgovorili kakšno besedo, sva vedela oba: To so dobri ljudje!

- Kako pa tam pri vas, tam čez? -

- Tu v Rutah je lepše, se nama zdi. Ali ne? - Pogledal sem Maksa.

- O, mnogo lepše, da, koliko lepše... - Še mnogo je hotel

povedati Maks, prav vse, nad čemer je molče težil tri dni in toliko nazaj, ko sva hodila po poti, lačna in žejna, pa nama niso dali ne vode ne kruha.

- O, ja, tu na Koroškem so dobri ljudi! - Stric je prižgal pipe. Medtem so se odprla kuhinjska vrata. Na mizi so se zdrenjale čaše napol popitega mošta, da je bilo prostora za najino veliko skledo žgancev in mleka.

- Ajdovi žganci! - sem radostno izgovoril in pograbil žlico. Ali so vedeli za najine želje? Nič nisva mislila. Samo jedla sva, srkala in si prizadevala, da bi nama bolj zaleglo.

- Tri dni, tri dni nisva nič jedla! - se je hotel Maks opravičiti.

- Bog vama blagoslovi! -

- Vam pa hvala, tisočkrat hvala, vam, dobrim ljudem v Rutah! - Zdelo se nama je, da brez vsega drugega razumejo najino veliko hvaležnost. In so jo. Tačas so molčali. Bil je svet obred, ki ga izkazujejo dobri ljudje svojim bližnjim na težkih poteh: usmiljenje.

Midva sva mlaskala z jeziki in srkala sladko planinsko mleko.

Preden je padel večer, sva še enkrat pogledala na Peco in verjela v Matjaža. Glej, da bi skoraj prišel iz gore, da bi postali vsi ljudje dobri, kakor so dobri v sončnih koroških rutah.

Bog daj! In sva molila večerno molitev in še en očenaš povrh. Zvezde so nama dobrohotno mežikale z neba, kakor bi naju hotele potolažiti: Nekoč.....

~ber

Pozabljena krepost

B i t i dober je že nekaj, mnogo več
je pa d e l a t i dobro.

U

stanovitelj skavtizma je proti koncu svojega življenja označil skavtizem kot "delo in lastnosti gozdovnika, raziskovalca in območnega prebivalca". Tudi vsa imena za skavte kažejo na lastnosti teh ljudi. Skavt je izvidnik (scout), raziskovalec (explorer), stezosledec (Pfadfinder), gozdovnik (backwoodsman raziskovalec zahodnih ameriških gozdov), popotnik (rover) in pionir.

Nqvost, lahko rečemo, revolucionarnost skavtizma je bila med drugim tudi v tem, da je krepko poudaril dinamične, tvorne lastnosti človeškega značaja: delavnost, iniciativnost, pogum, odločnost, vztrajnost, iznajdljivost, raziskovalski in in pionirski duh.

Bila je to zlasti reakcija na dotedanjo vzgojno metodo, ki je vse te lastnosti značaja že dolgo zanemarjala. Tudi krščanska vzgoja, in zlasti ta, je kar nekako pozabila na to, da je s r o d n o s t prav tako glavna krepost kot modrost, pravičnost in zmerenost. Sami čutimo, da nas nihče ni vzgajal k pogumu. Dik jak se je lahko smatral za srečnega, če je "že" v srednji šoli pri kaki organizaciji kaj o tem slišal.

Srčnost je tista lastnost, ki vsa človekova dobra dela začenja. Druge kreposti ta dejanja potem samo spremljajo, jim določujejo cilj in meje. Brez te kreposti je človek nedelaven, ne ljubi se mu nič, ne napravi nič koristnega v svojem življenju. Res je, da delavnost sama in kopica izvirnih domisljic še ni nič. Ampak brez tega je pa še manj, ker je šo pogoj za vse človeško udejstvovanje.

Zlasti pa je ta krepost bila podlaga in prvi pogoj vseh velikih del, ki jih je človeštvo napravilo, pa naj bodo to izumi, iznajdbe ali odkritja; od prazgodovine pa do danes; prav isto velja pa tudi za velika znanstvena in umetniška dela in ustvarjanje narodov. Če bi se komu posrečilo, v ljudeh te lastnosti popolnoma zamoriti, bi bil s tem onemogočen vsak napredek.

Skavtizem je vzgojil delavnejšega in odločnejšega fanta. Takega si skavta tudi vsak predstavlja. In ravno to je tisto, kar na skavtu najbolj ugaja.

Baden - Powell je opazoval duševnost mladega človeka in prisluhnil bitju njegovega srca. Mlad človek je po naravi zelo iniciativen, zelo delaven. Sam nemir, sama volja in navdušenje ga je. Za tako "malenkostne" stvari kot počitek in jed enostavno nima časa. Ima opraviti vse kar važnejšega. Baden - Powell je odkril, koliko dobrega je vendar v vsem tem, kar mladina dela; koliko se premaguje zaradi časti, kako je navdušen za vztrajnost

in utrjevanje, koliko organizacijske sile je v krdelih in vodih, ki so njena naravna organizacija! Mlad človek hoče spremeniti sebe in preobrniti svet.

Kako neraravna je vendar vzgoja, ki skuša njegovo delavnost zamoriti! S tem ga okrne za vse življenje, uniči mu lastnosti, s katerimi bi mogel postati samostojen in s katerimi bi si v življenju lahko mnogo pomagal.

Mladina si želi velikih del, ki uspo šele po velikih naporih, hoče, da kdo od nje zahteva velikih dejanj, hoče si vožnje v daljave, mika jo taborjenje daleč od človeških naselij. Skavtizem je mlademu človeku vrnil ta svet, ki je njegova last. Skavtizmu ni delavnosti in razboritosti nikoli preveč, pogum nikoli prevelik. Pri tistih, kjer je teh lastnosti premalo, jih še pospešuje. Mlademu človeku daje šolo gozda, šolo voda, šolo dela, ki mu je vsa tako potrebna kot druga šola.

Skavtizem opravlja tako za človeštvo veliko delo, kajti rešuje mladostno iniciativnost in drznost za človekova starejša leta, torej tiste lastnosti, ki jih človeku z leti le prehitro zmanjka.

V skavtizmu ta pionirski duh ne sme nikoli izumreti. Nikoli ne smemo biti zadovoljni sami s seboj. Ne smemo biti, če rečem s Cankarjem, filistri. Filistri so ljudje, ki so zadovoljni sami s seboj in ki pretrpe vse zaradi "preljubega miru". Biti moramo vedno na preži za novostmi, za "dogodišnjami", kot pravi Baden - Powell. Tudi pri Baden - Powellu ne smemo ostati, saj sam pravi, da "naguhjen in oguljen sistem pri skavtih ni za rabo".

BOBER

KAJ VZAMEM S SEBOJ ?

Ot desetletni volčič sem se prvič udeležil skavtskega izleta. Kakšne priprave! Že štirinajst dni prej sem prebiral vse mogoče sezname o tem, kaj naj vzamem s seboj, nazadnje pa nam je še četovodja preskrbel enega. Mislim, da moram res prav vse imeti, kar je v skavtskih knjigah napisano! Ko sem vse mogoče in nemogoče stvari spravil v gronozanski nahrbtnik, sem ga komaj dvignil. Skrbna mamica je menila, da bi bilo bolje ostati doma, očetu pa je šlo na smeh ob pogledu na ogromni nahrbtnik. Dejal pa je, naj se dečko kar od mladih nog navadi na trda življenje. Dogovorjenega dne smo se volčiči zbrali v Skavtskem domu. Brat četovodja pa nam je že tu odvzel nekaj nepotrebne prtljage. Kolikor se spominjam, sem tistega dne precej pretrpel pod težkim in nerodno napolnjenim nahrbtnikom. To me je izučilo. Zato sem si mogel že kot mlad volčič nabrati v tem bogatih izkušenj.

Že kot volčič, pravim, kajti kaj vsa sem pozneje prenesel na svojem hrbtu in po kakšnih potih, ne bom pisal. Predolga bi bila zgodba. Če torej nisi prepričan, da moraš prav vse sam poskusiti, boš poslušal nekaj besed o tem, kako in s čim se odpravimo na izlet.

Kadar nameravamo na izlet v gore, si moramo najprej napraviti natančen načrt, katerega se bomo vsaj v glavnem držali. Predvsem si bomo najprej preskrbeli za to potrebne zemljevide. Kajpak je treba pot temeljito preštudirati.

Kaj pa oprema? Obuli bomo močne gorske čevlje, seveda ne takih s preluknjanimi podplati. Če namerava kdo v opankah na planine, je skoraj bolje, da gre kar bos, ker bi bilo sicer škoda nogavic.

Perilo in nogavice so najboljše volnene, ker vpijajo pot. Ne smemo pozabiti na nadomestno perilo. Za izlete v visoke predele moramo vzeti s seboj tudi dolge hlače, kajti v visokih hribih je mnogokrat tudi sredi poletja pošten mrz. Nepremočljiv površnik nas bo obvaroval pred dežjem; tudi kapuca pri njem nam bo mnogokrat zelo prav prišla. Namesto nje lahko vzamemo širokokrajen klobuk. Težko je namreč ostati dobre volje, če si premočen do kože. Zlasti še, kadar v bližini ni nikjer nobene planinske kože.

V čem pa bomo nosili hrano, perilo in druge, za pot najpotrebnejše stvari? Cigani nosijo vse kar v culah in cigani, ki toliko potujejo, morajo biti gotovo izkušeni v takih stvareh. Vendar jaz še nisem poskusil s culo na izlet. Najmanj pa bi vam priporočal platneno vrečo. Nekoč v hudi sili sem jo vzel, ko ravno nisem imel drugega pri roki, pa sem potem sklenil enkrat za vselej, da grem rajši brez vsega kakor pa s tako pokoro na hrbtu. Za svoja pleča smatram za najprimernejši telečnjak (tornister).

Zlasti dobro služi tudi za pod glavo namesto blazine. Prednost telečnjaka je v tem, da ostanejo vse stvari v njem na svojem mestu, kakor smo jih pred pohodom položili vanj. Odeje, površnik in druge podobne stvari pripnemo na telečnjak z za to pripravljenimi jermeni.

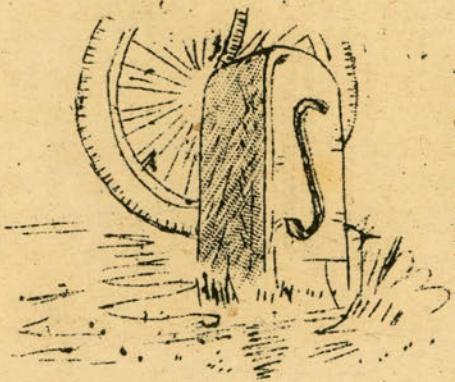
Dandanes so za potovanje zlasti kalorije veliko večja skrb kakor v mirnih časih. Brez zadostnih kalorij ne hodimo na pot. Stari časi, ko so študentje mimogrede o počitnicah trkali na farovška vrata in so jim gospod župnik pomagali s kranjsko klobaso in krajcem kruha, so na žalost minili. Mast in sladkor sta izvrstni pogonski sredstvi. Namesto kruha vzemimo prepečenec, ker je lažji. Za silo, ampak prav res za silo, se da izhajati tudi s krompirjem in konze vami, vendar mora človek potem tovoriti prevelike količine s seboj. Taki hribolazci bi bili bolj podobni kitajskim kulijem kakor izletnikom. Utrjenemu skavtu seveda to nič ne de, kar je naš roverski klub lansko leto dokazal na planini Peček v Ščebrovi skupini.

Tudi na daljnogled in fotografski aparat ne smemo pozabiti, če ju imamo. Naravnost nepogrešljiva pa je priručna žepna svetilka. Neprijetno je namreč, če padeš v planinski koči po stopnicah ali da v temi zgrešiš smer na hodniku in stopiš v tujo sobo, kar se je že večkrat zgodilo. Tako ni čudno, da se tu pa tam sliši, da v kakšni koči straši.

Izleti naj nam bodo v razvedrilo. Čmerike in sitneže pustimo doma, ker so povsod v nadlego.

BOR PO CESTI PA ŠHOLARJA DVA

umljivo je zaškripalo v prestavi Črtovega kolesa. Srnjak, ki je vozil spredaj, se je ozrl na svojega mlajšega brata. Črt je bil praykar še sključen nad krmilom, pa se je že zravnal, kakor da ne bi bilo nič.

"Ne gre več?"

"Kakaj naj bi ne šlo!"

Črt se je nasmehnil tako prepričevalno, da Srnjak ni ničesar slutil. Komaj pa je Srnjak umaknil pogled, že je bil Črt spet sklonjen nad krmilom in je rinil v klanec.

Sonce je pripekalo od leve. Šlo je na polдне. In pot od Spodnjega Dravograda čez Slovenjgradec, Šoštanj in Mozirje do tukaj ni kar tako. Vsaj za tistega, ki se prvič vozi po njej. Eno uro sta že v klanecu. Zdaj gre pot proti Črnilecu.

Srnjak se je peljal pokonci, skoraj kot po ravnem. Večkrat je bil čez Črnilec že vozil.

Ne sme ne imeti za revo! Ta misel žene Črta naprej. Črt iz Jastrebjega voda, naprej!

Strmina je popustila. A le za nekaj sto metrov, kajti pred njima se je že videla spet vzpetina. Črt je pognal, da je došel Srnjaka. Kako rad bi ga vprašal, ali je Črnilec še daleč, ali bosta ves klanec vozila in ali ni morda on, Srnjak, že truden. Toda ne! Ne sme vedeti, da ga zmaguje.

"Komaj čakam, da bova v tistem hudem klanecu, ki si me dena z njim strašil."

"Ne boš več dolgo čakal. Mislil sem, da bi šla od tod naprej peš. Če bi bil jaz sam, bi se peljal še dober kilometer do križa, od koder je potem še eno uro peš do vrha."

"Kaj če bi bil sam! Peljiva se!"

Kolo je teklo skoraj samo, Črt je za trenutek pozabil na klanec in se ni zavedal, kaj govori.

"Dobro! Samo klanec bo hujši. Sicer pa, saj lahko tudi med potjo stopiva s kolesa."

Cesta se je pognala v klanec. Petdeset metrov in odvišne sile, ki si jih je bil Črt na ravnem koščku ceste nabral, so bile izrabljene in spet je občutil prejšnjo izčrpanost. Celo Srnjak se je moral sklanjati nad krmilo, kadar je pritisnil z levo nogo. Črt je gonil z obema, kar je mogel. Trda bo borba. Čemu je Srnjaka izzval? Skoraj bi mu bilo žal. Toda zdaj se gre za njegovo čast. Do križa mora zdržati!

Srnjak je pokazal na desno. Kilometerski kamen.

Črt je pritiskal. Samo pritiskal. Zdaj z levo, zdaj z desno. Edina resničnost zanj je bila pot, kilometer klanca, ki

ga je treba premagati. Enkrat, dvakrat, trikrat... Štel je. Pre-
računal je že tudi: z vsakim pritiskom naredi poldrugi meter po-
ti, šeststo šestdesetkrat bo moral pritisniti. Šeststo šestdeset-
krat. Bo li vzdržal?

Mora. In bo! Ni zastoj Črt iz Valukove čete Malgaje-
vega stega. Najmlajši sicer, Malgajevec pa le. Krepkeje je pritis-
nil, trdneje se uprl na krmilo. Sedež je škripal, veriga je bila
napeta, gumijasti plašči so grabili za drobni pesek na cesti.

"Me lahko dohajaš?"

"Lahko!"

Črtu smehljal ni bil lahka stvar in dobro, da je Srnjak
sam imel s klanecem dovolj opraviti in se ni imel časa ozirati.
Drugace bi gotovo rekel, da stopita s koles.

Tega pa Črt noče. Samo tega ne! Cesta se napenja huje,
kotanje postajajo globlje in pogostejše, tako da se jih mora o-
gibati.

Tesneje se Črt prižme h krmilu, roke drže kot kleščice, no-
ge delujejo kot vzvodi pri tovorni lokomotivi. - Leva..., desna...
Vsak pritisk zahteva večjega napora. Počasi gine cesta pod kolesi,
vsak kamenček lahko vidi, ko gre mimo.

Polkilometerski kamen je ostal na desni.

Ovinek. In za ovinkom še hujša strmina. Srnjak se je glob-
lje sklonil nad krmilo. Črt na zaklopki sprednjega kolesa
šteje obrate. Pritiska. Pritiska. Roke in krmilo so kot zrasli.
Mišice na nogah ne počivajo niti sekunde. Čuti, da se mu začinja-
jo tresti. Saj bi lahko rekel, da naj stopita dol. Toda ne. Saj bi
lahko stopil na tistem s kolesa, odvil prednjo zaklopko in se nare-
dil, kot da mu je kolo spustilo. Res, čast pred Srnjakom bi tako
rešil, ne pa pred seboj. Njegova čast je pa njemu samemu največ.

Kako dolg je kilometer! Noče biti konec poti! Kolo se
zdaj pogreza v prah kot v blazino, zdaj se oprijemlje izprane
kamnite podlage, da se Črtu plašči smilijo. Črt doživlja cesto.

Ne more več drugače kot v serpentinah z enega kraja
ceste na drugega. Gre laže, kajti strmina se tako zmanjša. Toda
počasneje. Srnjak se oddaljuje.

Kaj je zdaj zaklical? Črt ga ni več razumel. Pogleda iz-
pod čela naprej. Srnjak je že precej daleč. Cesta se pne. In kaj je
tamle?

Križi! Jasno ga vidi.

Zdaj velja! Ne bodi šalobarda!

Črt se dvigne s sedeža, se vstopi z vso težo na pedale.
Telo je sistem vzvodov. Vse se giblje, edina mirna točka so roke,
ki so kot privarjene na krmilo. Preko kotanj in gramoza požene
Črt. Pri križu je.

Srnjak je ravno stopil s kolesa.

Še pet kilometrov je pred njima. Ena ura porivanja koles
v klanec. Pa "kaj šolarju so daljave, meri z lahko jih nogo!"
Prevaljski roverji narede vsako soboto pet in trideset kilometrov
v Črno, od tam v nedeljo na Raduho in nazaj in še isti večer spet
pet in trideset kilometrov nazaj v Prevalje.

In Črnilec bo premagan.

Na drugi strani se bosta vsedla na kolesi, pot bo postala
zopet prijateljska. Vsrkala bo samo podzavest, misli pa bodo že spet
pri cilju, kajti stegovodja Gorski macesen ju pošilja na taborjenje
slovenskih skavtov v Medno.

TODOLAN

DJESMA

Ž

ivot ih baci ovamo. Među tudje, strane ljude, gdje im se svaki zalogaž kruha broji, mjeri in važe.

Izbjeglice. A što - oni hoće tek živjeti. Jedno drugom, jedno za drugo. Možda su se poznavali, dok je on još šegrt bio, a ona došla u to isto mjesto za služavku.

I on je već onda po završenom pođu i nakon položenog računa pred samim sobom, koliko je taj dan grdnji (možda i koja zaušnica) primio i koliko novčića napojnice - sretan išao ulicama male varošice na ugovoreno mjesto. Jer lijepo je to, da ga tamo ona čeka - samo njega. Samo radi njega je danas žurila s poslom i, samo radi njega je izašla. Bio se u poslu možda i tanjur omaknuo i pao, i

Onda poslije - oslobođio se. Postao kalfa. I još poslije eto - uzeli se.

Tek jedno - živjeti. Jedno drugom, jedno za drugo. Ona za njega, on za nju. Ona njemu, on njoj.

A život ih anq bacio.

On radi svaki dan, a kod kuće ga čekaju njih dvije. Ona i kćerka. Rađuje se, kad ima što donijeti. Ako ništa drugo, a ono lijepu riječ. A nekad ni toga nema, jer ni njemu je ljudi ne rekoše. Onda je mrk, tih, a one šute, - eto sutra će dati Bog, da bude drugačije...

A nekad dojadi čovjeku - pa - ... opije se, jer su ljudi zli, jer je život ružan i težak, jer - eto - nešto se mora učiniti, da je čovjeku lakše.

A drugiput nije takav. Donose svu plaću kući. Preda joj. I onda se vesele, da će sutra noći kupiti kilogram kruha više, pa će smjelije rezati veće komade i nuditi jedno drugo:

"Uzmi, ima još..."

I onda sjete se mnogih stvari. Ali ih brzo zaborave.

Živjeti.

Jedno za drugo. To još ipak. A trebaju se požuriti, jer ona neće dugo. Da je to kod kuće, tad... Jelo bi se bolje, sve bi bolje bilo - pa i ona bi možda smjelije računala, da će i na godinu...

Ovako -

Šute, šute. Šute. Onda on pjeva. A kad joj se pjesma svi-
di, onda ga moli, da još pjeva.

Obična mala pjesna. Pjevaju je posvuda. Svi. Šegrti, šoferi, kuharice. I on. Brijački pomoćnik - onako, kako to oni već pjevaju. A lijepo je. I tad - ona sve zaboravi. I oskudicu i svu bijedu. Sve. I to, da ju je tukao, da...

I već ne će ona dugo. Ne miče se iz kreveta. Suha bolest je sigurna. Mala je u četvrtoj godini, a mati u - posljed-
njoj.

Bolazi eto ono, što je jedino stalno. Već je tu - u prsima, svakim dahom bliže.

Kako bi rado ostala Ne radi sebe. Radi njega i radi male. Da mu čini sve, što on treba, da mu kuha i pere, da nije sam.

A on sad - dobar joj je. Kao uvijek, kad je dobar. I bolji još. Tek šuti, kad je sam - a pred njom se smije i pjeva. Vidi ona to.

Sjeda joj kraj postelje i pjeva onu pjesmu, što joj se sviđjela. Ona sluša, sluša, sklopi oči, pa plače tiho u sebi - jer eto u takovim prilikama ljudi obično plaču.

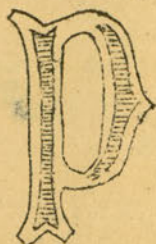
On se digne tiho, poljubi je meko, nježno, odo - tuma-
ra, mrko, beznažno.

I kad se jednom vratio, nije ništa rekla. Ni ozdravila. Tek se smiješila. Nije ništa trebala. Šutjela je.

Tek kao da mu šaptom govori ono, što joj je on uvijek pjevao:

"Fala."

STEZOSLEDEC

riznati moram, da se pošteno jezim na spošt. sekr. Munton-on-Seaske skavtske župe. Odkril je bil, da grem vsak torek po opravkih v London. In od takrat je nastavljal vse odborove posvete na torek, tako, da ne morem biti nikoli zraven in tako vso zadevo nekoliko poživiti.

Zadnji torek pa, ko sem bil v Londonu, sem srečal dva izvidnika iz Munton-on-Sea, ki sta si ogledovala znamenitosti. Prepoznala sta me in me vprašala za pot h katedrali sv. Pavla, kjer sta si hotela ogledati whisperingske galerije. V Londonu sem živel skoro vse svoje življenje in sem ga poznal kot knjigo, zato sem jima rekel, da ju popeljem tja. Toda po čudnem naključju sem zgrešil pot in prišli smo k Spomeniku.

"Saj sta hotela videti Spomenik, kaj-ne?" sem vprašal. Ker sta me bila nagovorila zaradi mojega stezosledskega znaka, sem čutil, da moram rešiti svoj prestiž.

"Ne," je rekel mlajši fant. Bil je majhen, čokat hudiček s prodirnimi očmi in prav nič dostojen. "Spomenik sva si že ogledala. Rada bi k sv. Pavlu. Morda bi bilo bolje, če bi vprašala stražnika."

"Kaj še?" sem rekel precej ostro. "V petih minutah bom na stopnicah svetopavelske katedrale. Drugič pa nikar ne recita, da hočeta k Spomeniku, če hočeta k Sv. Pavlu."

Hitro smo stopili in kmalu smo zagledali nad strehami stolnico in križ, a približati se nam nikakor nista hotela.

"Mišva morava zvečer nazaj", je rekel starejši fant, "mislim, da bi res morala vprašati stražnika."

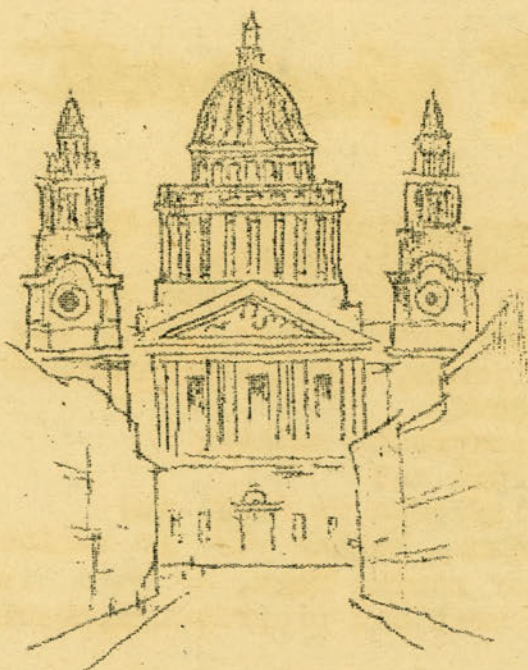
Zasmejal sem se.

"Sano že okrog ogla, pa smo tam," sem rekel. "Laže bi bil našel, toda med vojno so ceste preurejali in marsikaka stvar ni več tako, kot je bila."

"Prišli smo okrog ogla in bili spet pri - Spomeniku! Spogledali smo se. Hotel sem vse spremeniti v šalo. Nastal je nekoliko napet položaj. Ona dva sta šla naravnost k stražniku. Zdi se mi, da mladi fantje danes nimajo tistega pustolovskega duha, kot so ga imeli nekoč.

Na povratku v Munton-on-Sea sem na večernem vlaku naletel na ista dva fanta. Napravil sem nanju mnogo boljše vtis kot dopoldne. Vprašal sem ju, kdo je njihov skavt mojster. Rekla sta, da nimajo nobenega.

"Stari načelnik župe je med vojno vodil četo", sta dejala, "ko pa je on umrl, je naš četovodja postal pomožni skavt mojster in jo je on vodil. Zdaj so ga odpoklicali in nimamo nikogar. Naš četovodja vodi sicer četo, toda kmalu bo odpoklican."

"Gotovo imate rajši, da vodi četo kdo vaše starosti? sem vprašal. "Laže vas razume."

Starejši deček, ki je bil videti pameten fant, je odkimal.

"Jaz mislim, da so stari skavti mojstri mnogo boljši," je dejal, "imajo več izkušenj in ne vzrojiijo tako hitro. V starem načelniku je bilo nekaj trdnega in zanesljivega, ko je vodil četo. Pa naj se je zgodilo karkoli in če je bilo kaj narobe, se ni nikoli razburil. In če je kak fant katero zagodel, se ni jezil nanj, ampak se je z njim mirno pogovoril, tako, da je v fantu zrastel sklep, da ga za naprej ne bo več lomil. Mladi pomožni skavt mojster je bil po svoje tudi zelo dober, prvi večer poln načrtov, kako nas bo napravil za najboljšo četo na svetu. Drugi večer pa ga sploh ni bilo, ker je pač imel priliko,

da gre s svojim dekletom v kino. In če kdaj ni šlo vse v redu, je rekel, da smo poniglava tolpa in da ne bo zapravljajl svojega časa z nami. Ne, pa naj gledam s te ali z druge strani, jaz sem mnenja, da je mož med tridesetim in petdesetim letom najboljši skavt mojster. Koliko je pa vam, gospod?"

"Devetintrideset", sem priznal.

"Katero četo pa zdaj vodite?" je vprašal.

Zakašljajl sem.

"Prav za prav", sem rekel, "zdaj nobene. Posli, vesta. In politika in še ta ali druga reč. Sem pa v izvršnem odboru."

Ozrl sem se skozi okno. Vlak je brzel preko lepe pokrajine. Bila je že skoraj tema, toda polja so vabila. Vičel sem vodo, ki je tekla ob gozdu, in planico, kjer bi lahko stali šotori. Predstavljal sem si taborni ogenj in veselo družbo okrog.

"Pridite k nam kak večer," je rekel starejši fant. "Se stanke imamo ob petkih, ob četrtnih ob temle času pa pripravljamo dvorano. Četa sedaj ni ravno močna, toda imamo se včasih kar lepo.. No, boste prišli v petek?"

"Poskusil si bom posle tako urediti," sem ugodil.

Ko pa smo v Munton-on-Sea izstopili, je mali, čokati hudiček pokvaril vse, kar se je bilo razvilo v lep razgovorček, ko je dodal:

"In če boste prišli, gospod, upam, da nam boste povedali kaj o stezosledstvu."

Bor

Koraki k širši skupnosti

Prvo, kar skavt na svojo čast obljubi, je, da bo po vseh svojih močeh izpolnjeval svoje dolžnosti do Boga. V razpredelnici angleških narodnih slabosti, ki jih je treba ozdraviti, navaja Baden-Powell kot prvo pomanjkanje vere. Lahko tudi rečemo, pomanjkanje duhovnega življenja, preveliko zanimanje za svetne, a premajhno za duhovne zadeve.

Baden-Powell je vera zelo preprosta zadeva:

1. Ljubi Boga in služi mu!
2. Ljubi svojega bližnjega in služi mu!

Skavtizem ne predpisuje nikomur, kakšne vere in kakšnega svetovnega nazora naj bo. Pač: kdor zanika Boga, ne more biti skavt. Vsakemu, pa naj bo katerekoli vere ali prepričanja, pravi: Delaj, kar izpoveduješ!

Vsaka vera uči delati dobro. V tej veliki nalogi, ki jo mora imeti vsaka vera za svojo prvo nalogo in ki jo vsaka vera tudi opravlja, ena bolje, druga manj dobro, se skavtizem strinja z vsako vero. Lahko bi rekli, da je izraz velikega občestva tistih, ki imajo d o b r o v o l j o in hočejo delati po svojih močeh dobro.

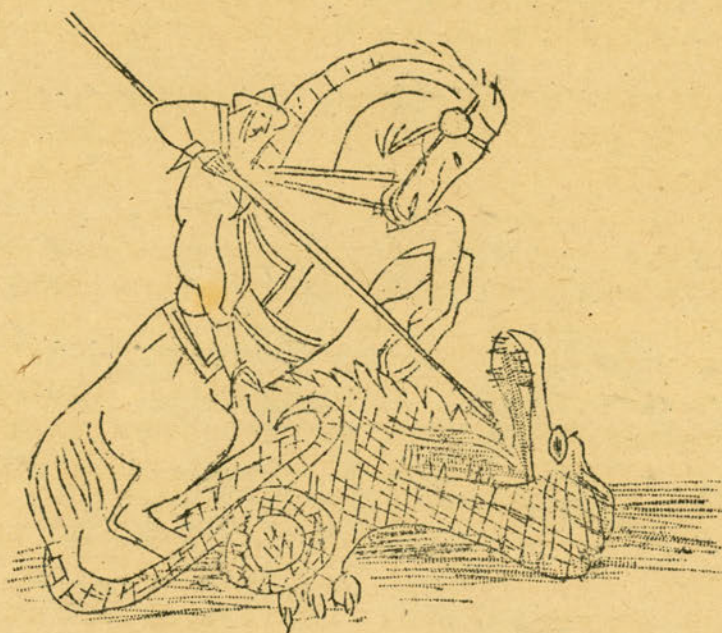
Za naše slovenske razmere je važno, da je Baden-Powellovo stališče glede vere tudi za katoličana sprejemljivo; kajti res je, da je navsezadnje najvažnejše to vprašanje, ali se človek ravna po tem, kar izpoveduje ali se ne ravna, ali dela po svojem prepričanju in vesti ali ne. Samo od tega zavisi njegova večna sreča. Samo za to se pa gre. S katoliškega stališča opravlja skavtizem med drugoverci in v današnjem brezverskem svetu odlično nalogo, ker razširja praktično krščanstvo in pospešuje naravne kreposti, ki so obenem tudi krščanske kreposti.

Skavtizem tudi v veri vzgaja po skavtsko.

Baden-Powell pravi, da je mlad človek po naravi zelo nagnjen k veri. Toda verski pouk ne sme biti "sladkoben, voden ali skrivnosten in mračen", vero je treba pokazati "od junaške strani in kot naravno vsakdanjo lastnost vsakega poštenega moža". Verski pouk naj ne bo žalosten, temveč vesel; trem čednostim vere, upanja in ljubezni naj se pridruži še četrta: humor. Boga bo mlad človek najlepše in najgladlje dojel v njegovih delih, v njegovi naravi.

Skavtska metoda je vedno: mladega človeka ne poučuj, temveč ga pripravi do tega, da se sam uči. In uči se najbolje

z delom. Vsak skavt mora vsak dan opraviti eno dobro delo. Vse lastnosti značaja, v katerih skavtizem vzgaja, postavlja v službo drugim, najlepše pa pospešuje rast tudi v veri s tem, da skavte navaja k dejanski ljubezni do bližnjega.

LIPAN

K ČLOVEŠKIM SRCEM

Skavt je prijatelj vsem", se začenja četrti skavtski zakon. Že vsak drug človek, ki hoče dokazati, da srce ni samo mišica, ki stalno poganja kri po žilah, ampak še kaj več, izvršuje to našo postavo. Skavtu je pa ta postava še posebno sveta. Njegova srčna kultura ga bo silila k temu, da bo postal prijatelj tudi tistemu, ki je potreben pomoči, četudi je to združeno z velikimi žrtvami.

Najbrž si boste ta zakon razlagali samo v tem smislu. Toda jaz pa vem še za eno vrsto ljudi, s katerimi mora biti pravi skavt tudi prijatelj. So to ljudje, ki jih mi zaradi kake odlike posebno spoštujemo in s katerimi si želimo postati prijatelji.

Marsikdo je kaj takega že poskušal, pa mu mogoče ni uspelo. Lahko je pri tem uporabljal več načinov, toda, kot pravimo, "ni zabrenkal na pravo struno". To je imelo za posledico, da se ni mogel približati zaželeni osebi.

Človek kot psihološka pojava se mi ne zdi preveč zamotana stvar. Predstavljam si ga kot avtomat. Vanj moramo vreči kovanec določene oblike, da dobimo iz njega kako dobroto. Isto je pri človeku. Če si hočemo koga pridobiti, moramo uporabljati tudi določena sredstva. Če nismo uporabili pravega, zastonj naš trud, v nasprotnem slučaju pa nam je uspeh zagotovljen.

Tako si vsak izbira sredstva, ki se mu pri občeivanju z bližnjim zde najučinkovitejša. Eni delajo pri tem neodpuštljive napake, drugi pa znajo presoditi človekova nagnjenja, njegove razpoloženje, želje, in to v vsakem trenutku, in dosežejo s tem neverjetne uspehe. Človek, ki je opazoval take uspehe in neuspehe in opazil veliko važnost vseh teh stvari, je bil Amerikaneec Dale Carnegie.

Gotovo poznate še iz domovine njegovo knjigo "Kako si pridobim prijateljev". V njej obravnava, kakšni bodimo v občeivanju z drugimi, kakšen naj bo naš odnos do bližnjega, da si pridobimo pravih prijateljev. Knjiga je napisana v duhu življenjsko - praktičnega človeka. Zato mislim, da je lahko odlično vodilo za skavta. Prepričan sem v uspeh njegovih nasvetov. Vi pa si sami ustvarite sodbo, s tem, da boste nekatere njegove nasvete, ki jih tu navajam, preizkusili v družbi sami.

Ako smo v nepoznani družbi, dostikrat pridemo v zadrego, ker ne vemo, o čem bi govorili. Iz izkušnje vemo, da nam zelo prija, če nas drugi z zanimanjem poslušajo, kadar govorimo. Torej, pustimo ga govoriti, mi pa rajši z zani-

manjem poslušajmo. Ni težko pripraviti drugega do tega, da bo govoril. Treba je le vedeti, za kaj se zanima, kaj ga veseli in kateri so njegovi uspehi. Dotaknite se tega in v glavnem ste opravili svojo dolžnost.

Neka ameriška telefonska družba se je zanimala, katero besedo ljudje pri razgovorih najpogosteje uporabljajo. Katera, mislite, je zmagala? Bila je to beseda "jaz", kar je lep dokaz za to, kaj je človeku najljubše.

Vpoštevajte torej to, zatajujte svoje želje in sebe in pustite drugega, da govori o sebi. Napravili mu boste uslugo, ki vam jo bo bogato poplačal s svojo naklonjenostjo in prijateljstvom. Nihče ne bo rekel, da niste družaben ali da ne znate debatirati. Kljub temu, da ne boste naredili nič, si boste pridobili na ta način pravega prijatelja. Z umestnimi vprašanji in zanimanjem si boste uspeh še povečali.

Kot lep zgled tehnike pridobivanja prijateljev navaja Carnegie tudi malega psička, ki ob gospodarjevem prihodu skače okoli njega in z živahnim mahanjem z repom in še s cviljenjem naznanja svoje zadovoljstvo. Kako veliko z a n i m a n j e je pokazal s tem do gospodarja in kako naj bi ga ta surovo zavrnil? Če mu z drugim ne bo povrnil, ga bo vsaj poklical po imenu in pohvalil. Še manj pa more biti zavrnen človek, ki pokaže toliko globokega zanimanja za drugega.

Nič novega ni to, kajti že nekaj sto let pred Kristusom je neki rimski pisatelj zapisal: "Za druge se zanimamo samo tedaj, kadar se drugi zanimajo za nas." To je držalo že takrat in tudi sedaj še drži.

Zato so tudi ljudje, ki ne vpoštevajo takih vodil, v življenju zelo neokretni. Večina se ne zavedajo, kako ravno take malenkosti odločilno vplivajo na uspehe. Vedno in vedno uporabljajo isto taktiko, seveda brezuspešno, medtem, ko bi z majhno spremembo v občevanju dosegli ogromne uspehe. Sveda so taka pravila precej vezana na osebo in trenutek. To pa skavtu, ki zna ostro presoditi vsak položaj, ne bo delalo težav.

Še eno zelo pomembno pravilo je, ki ga ne smemo prezreti. Če se bomo ravnali po njem, si bomo kmalu pridobili krog pravih in odkritosrčnih prijateljev. Pravilo se glasi: Pustimo vedno svojim bližnjim v i d o z , da so zelo v a ž n i .

Preka tega pravila ne moremo, kajti želja po pomembnosti je ena najglobljih teženj človeške narave. Pri večini človeških dejanj jo lahko zasledimo in če analiziramo razne prepire in sovraštva, bomo kot zadnji vzrok našli preziranje tega načela.

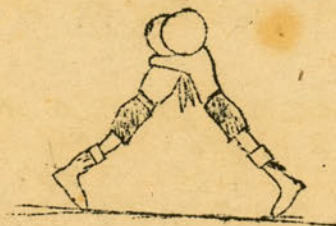
Za primer vzemimo debato, v kateri eden malo očitneje poudarja svojo pomembnost in zasluge. Zaradi tega se v drugem takoj zbudi bojazen, da bo njegova osebnost prikrajšana. Svojega

sobesednika seveda potem napade kot ranjen lev. Večkrat se gre na zunaj samo za malenkosti, ozadje pa je globlje., zato boste tudi laže razumeli, če iz malenkosti nastanejo veliki prepiri. Skavt se ne bo slepo zaganjal v takih debatah, ampak bo svoja čustva podredil razumu. Pridobil si bo zato dobrega prijatelja, njegova pomembnost pa se bo brez skrbi pokazala pozneje, če bo treba, pri "izvrševanju najboljšega". Sto takih primerov lahko vidite vsak dan.

Sovražnikov skavt ne sme imeti. S takim načinom obče-
vanja si bo pridobil zlahka prijateljev.

Učinkovitost takih nasvetov pri pridobivanju prijateljev je gotova, potrjena z neštetiimi primeri iz življenja. Marsikdo n.pr. od ameriških državnikov in javnih delavcev je bil nekoč brezpomemben, toda spoznal je pravi način obče-
vanja s človekom, spoznal,, kaj si človek želi, kaj sovraži, in s takimi, na videz malenkostnimi stvarmi je dosegel veliko priljubljenost in nato uspehe.

Mogoče bo kdo rekel, da je v takih metodah neiskrenost. Teda ni to neiskrenost, če bližnjemu res odkritosrčno in prisrčno - in to mora skavt napraviti - priznamo njegove odlike in zasluge, če mu damo prednosti v debati in če zaradi tega sebe zatajimo, ampak je to misel, ki jo je Kristus izrazil: Kar hočete, da drugi vam store, storite tudi vi drugim!

VZOR KATOLIŠKEGA SKAVTA

S kavtizem je gibanje, ki mladega skavta tako privlači kot malo drugih. Kake tudi ne! Saj si je težko misliti kaj lepšega, kot je tabor na jasi sredi gozda ob žuborečem potoku, v njem pa krdele izvidnikov, ki v bratski vzajemnosti uživajo krasoto narave. Pa ti široki klobuki, lični kroji in toliko drugih zanimivih stvari, vse to dečke kar vleče med skavte. In tako seje to gibanje hitro razširilo, najprej po angleško govorečih deželah, potem pa tudi po drugih.

Niso pa te zunanosti, ki jih pri skavtih najprej opazimo, pri skavtizmu poglobitve. Podlaga vsemu skavtizmu je duh, ki organizacije preveva, so cilji, ki jih je postavil ustanovitelj.

Veruj v Boga, ljubi ga in mu služi. To je osnovno načelo skavtizma. Vsa druga načela, vse druge zapovedi iz te izhajajo.

Ker ljubiš Boga, ljubiš tudi vse, kar je On ustvaril, predvsem druge ljudi, med njimi najbolj starše in rojake, potem pa tudi vse druge brez razlike, katere narodnosti, vere ali prepričanja so. Ker vsem želiš dobro, si jim vedno pripravljen izkazovati usluge.

Rad se giblješ v prosti naravi, kjer z opazovanjem življenja živali in rastlin spoznavaš božjo modrost in previdnost, ki vse modro ureja in vodi, skrbi za ptice pod nebom in rastline na polju. Iz tega izhaja tvoje vedno zaupanje v Boga in zdrav optimizem.

Tako skavtizem povdarja vse to, kar je zapisano že v srce vsakega človeka. Nič čudnega torej, da so se ga oprijeli tudi dečki v katoliških deželah, na primer v Franciji, kjer bo letošnji jamboree. In ravno v teh deželah ima skavtski vzgojni sistem še prav posebne uspehe. Že trdna zavest katoliškega skavta, da je v posesti popolne resnice, da je član prave Kristusove Cerkve, daje njegovemu prizadevanju močnega zagona. Katoliškega skavta vodijo poleg naravnih nagibov še nadnaravni. Zato si bo še vse bolj kot drugi res prizadeval za požrtvovalno službo Bogu, narodu in bližnjemu. Vnete bo gojil in se vadil v raznih krepostih, v pogumnosti, resničnosti, ljubezni, darežljivosti, samopremagovanju, čistosti. Saj to mu naroča Cerkev. Vse laže se bo v njih uril, ker je povezan z drugimi, ki se trudijo za iste cilje in ga v prizadevanju podpirajo z bratskim prigovarjanjem, poukom in vzgledom v skavtski organizaciji.

Kljub temu pa se lahko tudi katoliškega skavta včasih loti malodušnost, ko vidi, da kljub dobri volji le ne napreduje tako v klesanju svojega značaja, kot bi si želel. Tedaj si pa pokliče v spomin lik kakšnega junaka v krščanskih krepostih, ki jih je katoliška Cerkev toliko vzgojila. Baden-Powell mu, čeprav sam anglikanec, stavi za zgled viteze srednjega veka. Pa ni mu treba iti tako daleč nazaj. Tudi v modernih časih mu takih zgledov ne manjka, pri nobenem sloju in nobenem narodu. Pa njihovem zgledu bo svojemu prizadevanju skušal priklicati blagoslova z molitvijo, daritvijo in zakramenti. V zaupanju na božjo pomoč se bo z novim pogumom lotil dela.

V ednesu do skavtov drugih veroizpovedi se bo ravnal po načelu strpnosti. Zaveda se sicer, da je resnica le ena in da v tem ne more popuščati; ve pa tudi, da bo zato, ker je več prejel, tudi njegova odgovornost večja. S spoštljivim vedenjem do vsakega, v priznanju njegovega prizadevanja za napredovanje v dobrem, v bratski uslužnosti bo skušal premostiti to, kar nas loči in tako vsem po svojih močeh pomagati, da pridejo do popolne resnice.

Tak skavt se bo res vzgojil v harmonično osebnost, kakršnih današnji svet tako potrebuje. Možje, ki bodo iz teh vrst izšli, se bodo z vedrim optimizmom veselo lotili dela. Težave jih ne bodo plašile. V njih bodo gledali naloge, ki jih je treba rešiti. Zaupali bodo pri tem v božjo pomoč in vzdržali tudi tedaj, ko vse drugo odpove.

ROČAČ

NA KAJ JE BOBER POZABIL

Vprašal sem nekoč mladega prijatelja, ko je bil šel prvi-krat s svojo materjo v Ljubljano.

"No, Lojz, pa mi povej, kaj si videl v Ljubljani?"

Lojz, ne bodi len, je brž povedal:

"Grad."

V našem kraju nismo imeli nobenega gradu, zato je bilo to za malega Lojzka pravo čudo.

"Kaj si še videl?"

"Stražnika." Tudi stražnika na deželi ni bilo.

"In še kaj?"

"Pa hiše, polno hiš! Hišo na hiši!"

S tem je bilo njegovo znanje izčrpano. Lojzek je bil mlad. Vendar tudi starejši ljudje mnogokrat ne vidijo mnogo več kakor otroci.

Marsikdo, ki misli, da pozna na primer Ljubljano, se moti. Ljubljana ima še in še več cest, ima muzej in univerzo, palače, mostove, Tivoli, Rožnik, cerkve in Grad - seveda. Ima pa še mnogokaj. Ljudje, ki gredo v Ljubljano z zaspanimi očmi, morda še tega vsega ne bodo videli, kar sem zgoraj naštel, vendar to ni prav.

Človeku se v življenju nudi polno prilik, da lahko spoznava vedno več sveta. Vendar, kaj pomaga človeku, če hodi po svetu z na pol zaprtimi očmi. Včasih pomilujemo slepce, ne da bi pomislili, da marsikomu med nami prav za prav ne manjka dosti, da bi bil pri zdravih očeh tega vreden.

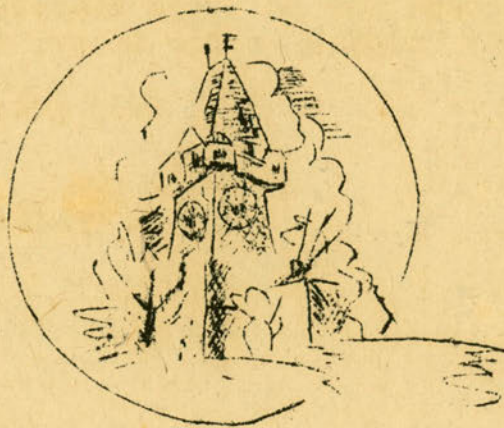
Poznam prijatelje v Gradcu, ki so tukaj že poldrugo leto. Kaj vedo povedati o tem mestu? Skoraj bi rekel, da so podobni malemu Bojzku, kajti ne bi me čisti začudilo, če bi tudi oni dali odgovor: "Grad." Zakaj tudi Gradec ima svoj grad, saj je po njem mesto najbrž dobilo svoje ime. Morda vedo še za kopališče v Andri-tzu ali za Wilmtelch in za univerzo. Dosti več pa že ne vedo. Mnogo ljudi je zelo kratkovidnih, z brezbržnimi očmi.

Kdor je tak, bi bil slab izvidnik.

Speninjam se, da nam je učitelj v drugem razredu ljudske šole pripovedoval o tem, kako moramo biti hvaležni Bogu za svoje oči. Peniskite, kaj bi vendar brez oči! Zato ne žanemarjajmo bož-jih darov! Kadar gremo na pot - in pot je vse naše življenje - vzemimo s seboj tudi oči. Ne pozabimo jih doma, kakor večkrat po-zabimo dežnik ali legitimacijo.

Kadar gremo v gozd, ne stikajmo samo za rdečimi jagoda-mi ali za malinami. Ne bodimo prijatelji gozda samo zato, da si privoščimo sladkih jagod. Če je v nas vsaj malo gozdovniškega du-ha, moramo živeti z gozdom, biti del gozda. Poznati ga moramo kot svoj žep. Videti moramo vse: pogánjajoče želode, prerasla mrav-ljišča, opuščene steze, sledove živali. Znati moramo dobro opa-zovati. Vsi slavni raziskovalci so bili tudi najboljši opazovalci.

Toliko prilike, da hodimo z odprtimi očmi po neznanih krajih, kakor je imam prav sedaj, morda ne bomo imeli nikoli več. Glejmo, da ne pridemo nekoč k materi, bratu ali sestri domov, ko nas bo vprašala, s prazno torbo vtisov. Da ne bo kdo rekel: "Mama, bil sem v Gradcu in sem videl grad....."

KONEC DOTI

Dragi skavti, če ste kdaj gledali igro "Peter Pán", se spominjate, kako je poglavar morskih razbojnikov vedno imel poslovilni nagovor, ker se je bal, da ob uri svoje smrti ne bo mogel govoriti. Prav tako je z menoj. Čeprav zdajle še ne umiram, bom pa gotovo v teh dneh, zato vam hočem povedati besedo v slavo.

Pomnite, da je zadnja, ki ste jo slišali od mene, zato jo premislite.

Živel sem zelo srečno in želim tudi vsakemu izmed vas, da bi živel srečno.

Mislim, da nas je Bog postavil na ta veseli svet, da bi bili srečni in da bi se veselili življenja, sreča ne izvira iz bogastva in ne iz same uspešne kariere ali morda iz nebrzdane uživanja. En korak k sreči je, če še že kot mlad fant utrdiš v zdravju in pridobiš moči, tako da boš lahko k o r i s t e n in da se boš kot moč lahko veselil življenja.

Spoznavanje narave ti bo pokazalo, kako prepoln lepih in čudovitih stvari je svet. Bog ustvaril, da se ga veseliš. Bodi zadovoljen s tem, kar si dobil, in napravi iz tega najboljše. Stvari glej od svetle strani in ne od temne.

Toda prava pot do sreče je, da delamo druge srečne. Poskusi zapustiti ta svet nekoliko boljši, kot si ga dobil, in ko bo prišla na te vrsta smrti, se boš lahko čutil srečnega, da nikakor nisi zapravil svojega časa, temveč naredil največ

kar si mogel. Bodi na ta način pripravljen, srečno živeti in srečno umreti, naveži vse na svojo skavtsko obljubo, tudi potem, ko ne boš več deček - in Bog ti pri tem pomagaj.

Tvoj prijatelj

Baden Powell of Gilwell

Pozdrav

Po večerji smo obsedeli pri mizi in molče podprli glave. Ta ali oni je še zacingljajal z oblizano žlice, naposled pa so utihnile še prazne posode. Le žarnica je šibko svetila pod tramom, tako da so bile še sence medle. Zunaj je snežilo. Čez dolgo časa je krajni na klopi zavzdihnil in naznanil pogovor.

- Bog ve, - je počasi položil besede v molk, - Bog ve, ali bomo danes leto še tukaj, takole, tele sklede in mi in žlice in nakrbniki kakor danes?

- Bog ve, - smo odgovorili vsi brez besede.

- Jaz grem v Ameriko - je spregovoril oni za njim, - če Bog da, stricu. Pisal mi je, da mi bo poslal papirje. Kam pa ti ti, France?

- Ko bi ostali tukaj še dve leti, da bi doštudirali! Ko bi! Morda bomo...?

- Morda - so menili molče vsi obrazi. Suhe sence nejevernih glav so se zganile na tleh.

- Če bo vse po sreči, bom drugo leto v Braziliji. Še zadnji rigoroz stisnem, potem mi ni mar, če precej sedem na vlak. Dovolj je lakote! -

- Dovolji - smo potrdili vsi, ne da bi bilo slišati eno samo besedo. Dovolj, kajti lakota je sedela na licih vseh mladih fantov v sobi, zijala je iz praznih ~~med~~ med posteljami.

Tako smo ugibali do enajste, ko smo šli spat. Zjutraj smo drug drugemu razkladali svoje sanje. In smo se smejali kakor vedno. Ampak na dnu tega smeha, globoko v naših obrazih je bilo nekaj težkega, nekaj otožnega, nič veseliga. Tako vedno.

Kadarkoli se takole pred nočjo zopet oziram skozi okno pri svoji mizi v učilnici, sem žalosten. Gledam venkaj, kjer kaplje od streh in se v oknih spreletavajo trakovi od oranžne zarje za tujimi hribi in mislim na pogovor o naših poteh, ki so pred nami. O tujih deželah in o stricih, o džunglah morda celo in o daljnem zlatu. O življenju, ki si ga nismo sami izbrali.... In ko vidim vse te naše obraze, ko vidim, kako se še mladost ne veseli več prihodnje pomladi, slutim in vem, kako skrbno vsi zapovrstjo skrivamo to prečudno bolezen, ljubezen do nje, matere, zemlje, domovine.

Kadar govorimo, se izognemo besedam o njej in si rajši pripovedujemo o Ameriki. Nobeden ne pravi, vrnem se. A v sanjah se vračamo. - Nismo je pozabili. Enkrat sem slišal Franceta, ko je pozno proti polnoči iz učilnice v barako grede popeval:

....

...pa zagorski zvonovi prav mile poje...

Ležal sem že, pa mi je bilo, da bi zapel čez in bi se še bolj mile glasilo.

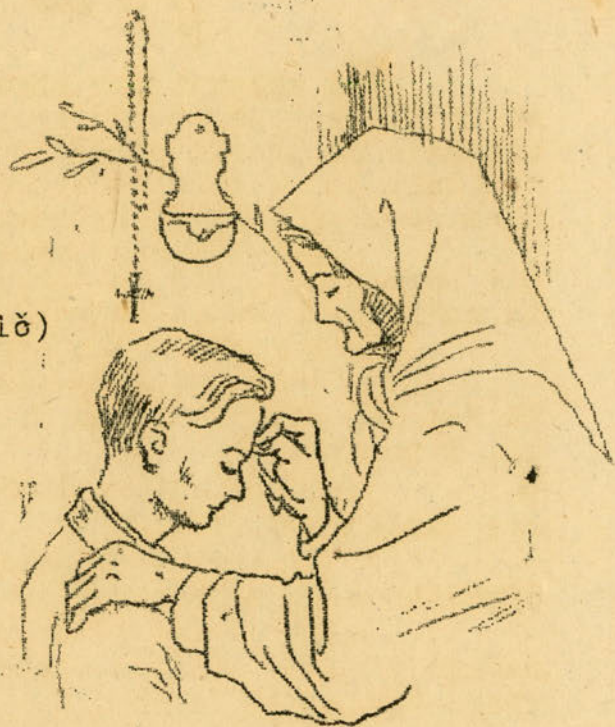
Tako trdi smo. Ne segamo si v roke, še o praznikih komaj, ne pozdravljamo se ob vsakdanjih srečanjih, skoraj nikoli ne govorimo o tem. A kakor je globoko v naših očeh solza, tako je v nas vseh skrito neznansko čustvo, večne sanje, poljub zanjo, kadar se bomo po dolgi naši poti spet vrnili v senco njenih cvetočih lip.

Do takrat pa, domovina, iskreno pozdravljena!

Regač.

Staterina blagoslov

Reci, mati, besedo,
besedo v slovo,
vidiš me zadnjikrat,
mene več k tebi ne bo.
Pokropi me z blagoslovljeno vodo,
da najdem vsaj konec poti. (Balantič)

Pojdi, moj sinko, na pot,
življenja pot,
varuj, moj sinko, se zmot,
življenja zmot. (Župančič)

Pozabljen blagoslov je tvojega srca,
zapravi tvojo sem podobo,
izginjam v nedogled širjave,
izgubljam v tuje se dobrave. (Javor)

Kje so tiste stezice,
k' so včasih bile?
Zdaj pa raste grmovje
in zelene trave.

Bom grmovje posekal,
travice požel,
bom naredil stezice,
k' so včasih bile. (Narodna)

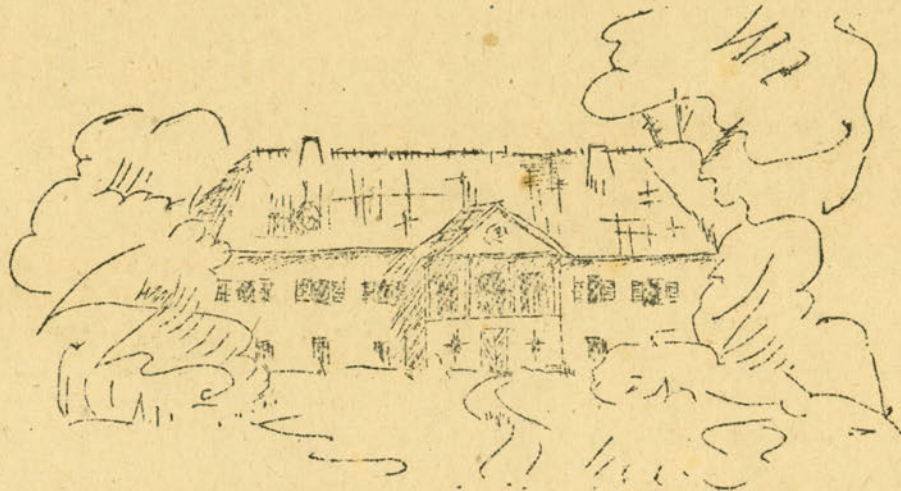
Glej in sedaj sem nazaj,
ali, majka, znaj:
sinko tvoj često je pal,
ali vselej je vstal.
(Župančič)

POVRATAK U DJEDOVSKI DOM

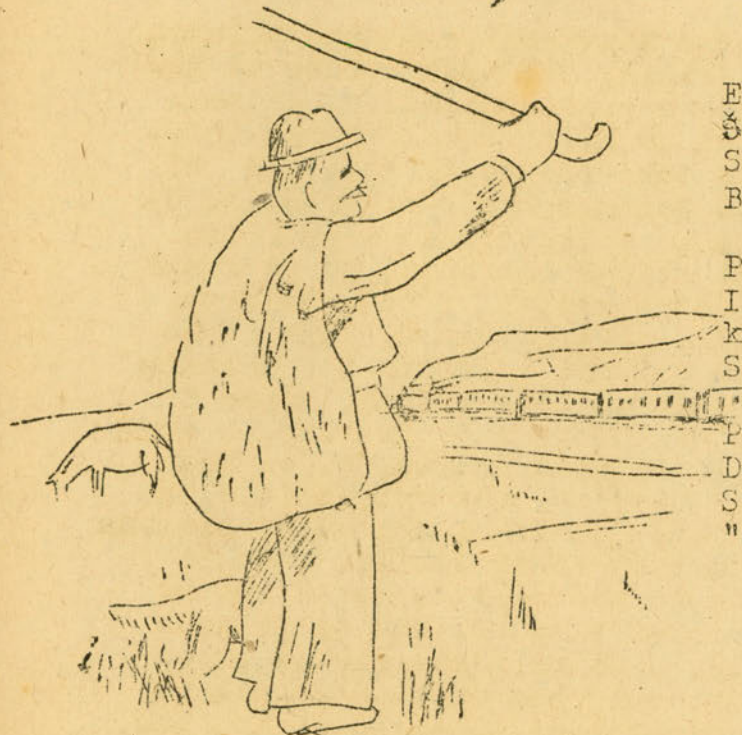
Društvo se odmah s početka razveselilo. Starac Blinjević, istina, dobričina, da mi ga tražiš, ali ipak nekako od navade namrgodjen, strog, bio je večeras kao izmijenjen. Jednako je bio u smijehu: očito je bilo, da ga silno veseli sinov dolazak. A i uživao je, što se skupilo tako brojno društvo, te bi svaki čas radosnim okom zaredao od jednoga kraja do drugoga. Ujak Tomica razvezao svoj eštri jezik. Iripovijedao neprekidno svašta i keješta, pravio dosjetke, zbijao lakrdije, te je svaki čas društvo moralo prasnuti u grohotan smijeh. I teta Brigita, ma da ga je bez prestanka prekidala, neka zaboga ne laže tako strašno, opet se morala neprestano smijati i gotovo joj dolazile suze. I Lava se prihvati opća radost. Nije istina, zapao u obijesnu galu niti je glasno kihotao. U njemu je proključala druga vrsta radosti. Njega je veselila blizina roditelja, od koje mu je bilo nekako toplo, sigurno i blaženo. Bez svijesti je u duhu jednako ponavljao: "Ipak je dom, dom!" - i oči mu se zagledale u roditelje, grudi mu se od uzbuđenosti širile, i on se morao siliti svaki čas, da mu grlo ne zajeca i da mu se oči ne obliju suzama. Gledajući starce pričinilo mu se, kao da je majka više ostarjela od oca, no odmah ga umiri njeno glatko lice bez prenogih nabora i sa dosta još sviježem puti. Otac pak upravo ga tjerao u čudo. Njegovih sedamdeset i toliko godina baš kao da i nije. Sjeda, posve kratko rezana kosa još je gusta. Dugi bijeli krkovi valovito se i puno spuštaju niz obraz. Lice istina, nešto je žuteljivo, no opet je jedro i ima čvrste, energične crte. Isto se tako i oči kriješe živo i umno. Još i sada u dubokoj starosti nije puštao iz ruku gospodarstva, te se nije dao od žene nagovoriti, da uzme u službu kakva izučena gospodara, već je sam sve nadzirao i odredjivao uz pomoć svoga špana - seljaka.

Kako ga je razveseljavala blizina roditelja, tako ga je isto zanosila sva okolina, cijela soba, čitava večer - sve - sve! Gledajući dugi stož i to veselo raznoliko društvo bilo mu je, kao da se pred njim izviđa prizor iz davnih, pradavnih vremena, i bilo mu je ugodno i lijepo.

Ksaver Šandor Gjalski.

PUTUJUĆI SLAVONIJOM

Evo me opet vozi vlak
širinom zavičajne ravni.
Sviće. Sa novim jednim danom
Bude se neki davni.

Palicom pozdravlja me pastir,
I ja mu odzdrav mašem;
kako je sraslo moje srce
S tim poljima i šašem!

Promatram ganut (već je jesen)
Daleke razlivene vode.
Svaki puteljak tu me mami.
"Sidji!" klepeću rode.

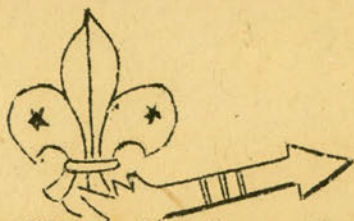
Dobriša Cesarić

HRAST

PVTNIK

Već cijelu vječnost putujem cestom
težak i trnjem posut rut!
Katkad počivam gdje god pod brijestom
slomljen bolno i zabrinut,

da li' tome putu kraja ima,
i gdje ću odsnivati zadnji san?..
i tako u tuzi, u besnu i mislima
dočekam novi dan.

ZA SVETOVNO BRATSTVO

Vojna nas je naučila, da temu, če skuša kak narod svojo voljo vsiliti drugim, nujno sledi kruta reakcija. Jamboree nas je naučil, da to, če potrpiamo drug z drugim, če dajemo in jemljemo, privede do medsebojnega razumevanja in soglasja. Če vas je volja, pojdimo čisto trdno odločeni, da bomo med seboj in med svojimi fanti pospeševali to tovarištvo, ta duh svetovnega skavtskega bratstva, tako da bomo pomagali pospeševati mir in srečo na svetu in dobro hotenje med ljudmi." B.P. na prvem mednarodnem jamboreeju v Olympii pri Londonu 1920.

Danes vas pošiljam iz Arrowa (arrowe - puščica) po vsem svetu s simbolom miru in tovarištva, vsakega kot svojega sla, ki naj na krilih žrtve in službe ponese poslanico ljubezni in tovarištva na vse kraje sveta. Odslej naprej je zlata puščica skavtski mirovni znak. Ponesite jo hitro in daleč, da bodo vsi ljudje spoznali to človeško bratstvo." B.P. na tretjem mednarodnem jamboreeju v Arrowu l. 1929.

Na belega jelena glejte kot na čisti skavtski duh, ki se poganja naprej in navzgor in vas vedno vodi naprej in navzgor, da premagujete težave in iščete novih dogodivščin pri svojem delu za najvišje cilje skavtizma, cilje, ki vam prinašajo srečo. Ti cilji so opravljanje dolžnosti do Boga, domovine in bližnjega, s tem da iz-

vršujete skavtski zakon. Na ta način bo vsak izmed vas uresničeval kraljestvo božje, kraljestvo miru in dobrega hotenja." B.P. na četrtem mednarodnem jamboreeju v Gödöllő na Madžarskem l. 1933.

To skavtsko bratstvo je v marsičem podobno križarski vojski. Vi skavti ste se zbrali iz vseh delov sveta kot poslanci dobrega hotenja. Spoprijateljili ste se in podrli vse razlike v rasi, veri in socialnem položaju. To je gotovo velika križarska vojska! Naročam vam, da nadaljujete to dobro delo. Zato naj se vsak izmed vas na tem velikem zborovanju mladine obveže, da bo storil res vse, kar bo mogel, da utrdi prijateljstvo med skavti vseh narodov." B.P. na zadnjem mednarodnem jamboreeju na Nizozemskem l. 1937.

PRVI JAMBOREE BREZ BADEN-POWELLA

Kje bo jamboree 1947, so določili na zadnjem mednarodnem zborovanju na Holandskem 1937. Tam je bilo sprejeto povabilo fran-

coskih skavtov, naj bi bil naslednji jamboree v njihovi domovini. Kljub vsemu, kar se je zgodilo od 1. 1937, so francoski skavti še vedno ostrajali na tem, da bodo izvedli to gigantsko prireditev v letu 1947. Taboriščni prostor pri Moissonu, 40 milj zahodno od Pariza med Nantesom in Vernonom, meri 1850 oralov in to travnikov, resja, praproti, brezovega in hras- travega gozda, in leži tudi na zemlji, ki se bo v slučaju slabega vremena hitro osušila. Večino prostora obkroža Sena in tako bo dosti prilike za kopanje in čolnarijenje. Za vodne skavte bo urejeno tudi posebno taborišče. Angleški skavti že sedaj skrbijo za čolne; pripeljali jih bodo s seboj ali pa jih najeli v Franciji.

Mednarodni odbor je določil tudi starostno mejo: taborjenja se bodo udeležili fantje stari od 13 in pol do 17 in pol leta. Od celotnega števila 30 tisoč skavtov jih bo nekako 8000 iz angleškega imperija. Angleške skavte bo vodil skavt glavar Lord Rowallan. Angleška skupina hoče biti najboljša. Zavedaje se, da so bile za časa vojne oči vseh obrnjene na to, deželo in da bodo druge skupine na tem prvem svetovnem taborenju po svetovni vojni gledali na angleške

skavte kot na vodilne. Skavte bodo skrbno izbirali; odločeval bo značaj, ne denar. Prav tako skrbno bodo izbirali tudi voditelje.

Streški za taborjenje bodo znani že spomladi. Prispevek za taborjenje samo se ceni na 4200 frankov. Angleži preračunavajo to na 8 funtov - 15 šil. V avstrijski valuti bo to blizu 300 šil. Veznino mislijo angleški skavti poravnati iz svoje skupne blagajne kot leta 1937. Ustanovili so že potrebne sklade, pričakuje pa tudi od krajevnih prosvetnih in šolskih oblasti, da bodo pomagale.

Skavti z dolgimi počitnicami bodo mogli po taborjenju ostati pri francoskih družinah ali pa bodo taborili s francoskimi četami. Starejšim skavtom priporočajo študij francoskega jezika in običajev, da ne bodo žalili svojih gostiteljev in da bodo mogli z njimi spregovoriti kako beseda v njihovem jeziku.

Urejeno bo tudi pomožno taborišče za skavtske opravnike (Scouterje), ki bodo brez čet oz. vodov. Na taborjenju bodo smeli ostati pet dni, prispevek za to bo 1500 frankov, potovanje pa si bodo morali oskrbeti sami.

Francoska državna železnica je v bližini taborišča postavila zasilen kolodvor. Zgradili so tudi več cest, napeljali vodne, telefonske in električne vode. Pripravljajo tudi že velike zaloge živil. Taborišče bo imelo lastno policijo in lastno bolnico. Petnajst posameznih taborišč, v katera bo ves tabor razdeljen, se bo imenovalo po francoskih provincah. V vsakem bosta dve tretjini skavtev iz drugih dežel, ena tretjina pa Francozov.

Mednarodna roverska taborjenja (World Rover Moet) so bila doslej tri: 1931 v Kanderstegu, 1935 v Ingaro (Švedska), 1939 v Monzie (Škotska).

Ali se je vredno za skavte zanimati? Leta 1939 je bilo 3300000 skavtov na svetu (o. tega čez en milijon v britanskem imperiju) in

1444000 skavtinj. Zastopani so bili vsi narodi in vsi kontinenti. Število, žal, ni bilo tako veliko, kot bi lahko bilo, kajti nekatere dežele so skavte prepovedale, ker ne odgovarjajo političnim siljem njihovih vlad.

S K A U T U G R Č K O J

Kod svih onih, koji su imali mogućnost presmatrati duh poslijeratnog skautizma u Evropi, morao se probuditi osjećaj ponosa, što je skautizam bio u stanju toliko učiniti, da održi na visini moral potlačenih i da ih ispuni hrabrošću za obnovni rad.

Imao sam sreću služiti u Grčkoj, nakon što je skautizam poslije oslobođenja bio obnovljen. Čudio sam se napretku, koji je nastao od tog vremena. Pokret nije ovde nikada prestao. No rad vlade prije rata na osnivanju narednog pokreta mladeži i zabrana skautizma imali su za posljedicu potpuni prestanak rada do 1941. Međutim nakon što je započeo rat, skauti su bez uniforma izvršavali svoju dužnost, bilo stupanjem u uružane snage, bila da su se dobrovoljno javljali za sanitetsku službu vršeći dužnost u najudaljenijim položajima na planinama ili na otocima. Ovaj rad bio je nastavljen za cijelo vrijeme okupacije. To kad i osnivanje kuhinja i logora za školsku djecu silno je podiglo ugled skautskog pokreta. Osnivani su vodovi i čete, priredjivani su tečajevi za vođe i tiskao je drugi i prvi red.

Zima u grčkim planinama je u svako vrijeme oštra. Stanje pučanstva se stalno pogoršavalo radi nedostatka odjeće i hrane. Osim toga mnogi domovi bili su perušeni. I ovde je rad skauta bio važno poglavje u otporu zemlje.

U međjuvremenu udio u borbi izvan Grčke bio je ogroman. Uz to su se za cijelo vrijeme stvarale osnove za obnovu skautizma poslije rata. O tim se osnovama raspravljalo kako u Grčkoj, tako i u logorima bjegunaca u Egiptu. Britanski skauti sjećaju se grčkih pomorskih skauta, koji su bili zaslužni za organizaciju skautizma u logorima u Egiptu.

Nato je došlo oslobođenje, a s njim i mogućnost obnove skautizma. Ogroman broj mladeži želio je stupiti u skautski pokret, ali se osjećalo pomanjkanje vođa. Istotako bilo je teško pronaći mjesta za sastanke. Međutim i-pak su u gradovima i selima postepeno pronašli mjesta za nove članove. Na svakoj proslavi mira i pobjede skauti su uzimali učješća. Cijelo vrijeme se nastojalo, da se poveća broj vođa. Knjiga je bilo malo, a veze izmed-

ju glavnog stana u Ateni te pokrajine bile su loše. Ipak je svako okružje preuzelo na sebe odgovornost za izobrazbu. U Ateni i Solunu bili su održani tečajevi, u kojima su sudjelovali mladići između 17 i 23 godine iz svih dijelova Sjeverne Grčke. I mnogim britanskim skautima dana je mogućnost, da logoruju sa svojim grčkim drugovima.

Rad na obnovi bio je nastavljen kroz čitavu zimu 1945/46 a prošle godine već se moglo vidjeti povoljno stanje grčkog skautizma. Leucaditis, koji je uveo skautizam u Grčkoj, umro je za vrijeme okupacije. Sada vodi skaute Benacki i kapetan Lelondas.

Skautski pokret je sada jedina organizacija mladeži u Grčkoj, koja nema nikakve veze s politikom.

Konferencija skautskih vodja bila je održana na Uskrs prošle godine. Posjetili su je vodje iz cijele Grčke uz mnogo pretstavnika

sa grčkih otoka. Konferencija je imala veliki uspjeh, pružila je prvu priliku za diskusiju u cijelokupnom grčkom skautizmu nakon oslobodjenja zemlje.

Sada grčki skauti izdaju dva mjesečna časopisa, priređuju tečajeve preko atenske radiopostaje, daju svakog petka skautske emisije, koje traju dvadeset minuta. Roveri su dali nekoliko dobrih priredaba, koje su takodjer dokaz za obnovu skautizma u Grčkoj.

12. MARCA 1947. OBHAJAJO SKAVTI I. SLOV.
SKAVTSKEGA STEGA OBLETNICO USTANOVITVE.

M A R E C

1 9 4 7